

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

תוכן

- א. ערל ... יליף נמי מעשר מפסח לענין ערלות.....1
- ב. התרומה והבכורים חייבים עליהן מיתה וחומש ואסורין לזרים והן נכסי כהן ועולין באחד ומאה וטעונין רחיצת ידים והערב שמש.....1
- ג. יש במעשר ... טעונין הבאת מקום.....2
- ד. וטעונין וידוי ואסור לאונן.....4
- ה. וחייבין בביעור.....5
- ו. אסור לבער מהן בטומאה.....10
- ז. תרומה מותרת לאונן.....10
- ח. לא בערתי ממנו בטמא בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא.....10
- ט. אבל אתה מבעיר שמן של תרומה שנטמא.....11
- י. תרומה ... שכן מיתה וחומש ואין לה פדיון ואסורה לזרים.....12

דף עג.

א. ערל ... יליף נמי מעשר מפסח לענין ערלות

הערל¹ כטמא², ואם אכל מעשר שני לוקה³ מן התורה בדרך שלוקה על אכילת תרומה, שהתרומה קרויה קדש ומע"ש קרוי קדש⁴ שהרי נאמר בו (ויקרא כז פסוק ל) וְכָל מַעֲשֵׂר הָאָרֶץ ... קֹדֶשׁ לַיהוָה.

ב. התרומה והבכורים חייבים עליהן מיתה וחומש ואסורין לזרים והן נכסי כהן ועולין באחד ומאה וטעונין רחיצת ידים והערב שמש

¹ רמב"ם הלכות מעשר שני ונטע רבעי פרק ג הלכה ד
² אפשר דכונתו שאין חייב א"כ אוכלו בירושלים כדן טמא. מנ"ח רפב ג
³ וצ"ע אם משוך אסור מדרבנן כמו בתרומה כפ"ז מתרומות ה"י וטומטום ואנדרוגיגוס שלא מלו בודאי אסורין מספק. דרך אמונה שם כג
⁴ אבל הסמ"ג ל"ת רנט כתב דילפי' ל"י ג"ש ממנו ממנו מפסח. ונפק"מ דלרמב"ם אם אכל חצי זית מתרומה וחצי זית ממע"ש מצטרפין ואף על גב דלכמה דברים לא ילפינן מע"ש מתרומה מ"מ להא מסתבר ללמוד כיון דיש מקומות דערל כטמא, ולסמ"ג אין מצטרפים. שם כז

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

הבכורים⁵ והתרומות⁶, והחלה, והקרן והחומש שמשלם זר⁷ שאכל תרומה או תרומת מעשר, וכ"ש⁸ קרן וחומש של גזל הגר⁹ שצריך ליתן לכהנים, וחלה ומתנות בהמה, שהם הזרוע והלחיים והקיבה וראשית הגז ושאר המתנות כגון שדה אחוזה ופדיון הבן ופדיון פטר חמור וחרמים ועורות קדשים וכן בכור בעל מום, הם נכסי כהן, ויכול לקדש בהם אשה¹⁰, ויש לו לקנות מהן עבדים וקרקות¹¹, ובהמה טמאה, ובעל חוב נוטלן בחובו, והאשה¹² בכתובתה¹³, והלוקח האשה או הבעל חוב יאכל התרומה וכל הני בקדושה, ואם הוא ישראל ימכרם או יאכילם לכהן, וקונה בהן ספר תורה¹⁴, ואף יוצאין בזה ידי מצות קניית ס"ת אף על גב שקונה מתרומה שיש בה קדושה¹⁵.

אולם אסור לכהן לעשות סחורה בתרומה תרומת מעשר חלה ובכורים אפילו עם חברו הכהן¹⁶, רק אם נשאר לו יכול למוכרן.

ג. יש במעשר ... טעונין הבאת מקום

⁵ רמב"ם הלכות ביכורים פרק ד הלכה יד

⁶ שהם תרומה גדולה ותרומת מעשר של ודאי ושל דמאי

⁷ רמב"ן ורשב"א ורישב"א וחי' הר"ן ותוס' הרא"ש, חולין קלא.

⁸ כלומר שהרי אין בו קדושה וודאי ששלו הוא וכמשי"כ בחי' הר"ן שם "אף על פי שיש אחרים שהם ממון כהן כגון המתנות וראשית הגז ופדיון הבן ופדיון פטר חמור וכיוצא בהן הכא לא חשיב אלא אותן שיש בהן קדושה אבל בהגך פשיטא דחולין גמורין נינהו אבל בהני שבעה אשמועינן דאף על גב דיש בהן קדושה ממנו הן".

⁹ רש"י חולין שם וכן פירש במאירי שם.

¹⁰ בפיה"מ רפ"ב דבכורים ועי' או"ז ה' חלה סי' רכ"ג

¹¹ אף על גב דבמע"ש ושביעית אסור לקנות מהן אלא דברי אכילה שאני התם שתופסין דמיהן וקדושתן בקדושתן אבל כאן שא"א לחלל את הקדושה והתרומה וכל הני נשארין בקדושתן ואין הדמים נתפסין בקדושה יכול לקנות כל מה שירצה. רש"ם ומובא במלא"ש

¹² היינו בגרושה שגובה בכתובתה, א"נ באלמנה וכגון שתפסה מחיים דאל"כ קי"ל דמטלטלי לא משתעבדי לכתובה וקמ"ל אף על גב שלא יהא לו מזה שום ריוח רק שנפרע חובו מ"מ מותר. דרך אמונה שם ק

¹³ אפילו בעל כרחו של לוח או הבעל

¹⁴ אף על גב שאינו ראוי למכור שאין מוכרין ס"ת ולא יהי' לו מזה שום ריוח המביא לידי אכילה אפ"ה מותר ועוד שאין גופה ממון ואינה אלא לראות בה ומילי לא מיקנו בכספא אפ"ה לוקחין אותה בהן. ר"ש ורא"ש סוף בכורים וכ"כ רש"י בחולין קל"א א'

¹⁵ רדב"ז שם

¹⁶ כמשי"כ הרמב"ם בפ"ב מתרומות הכ"א גבי תרומה וה"ה לבכורים וחלה וקרן וחומש דכולן דינן כתרומה. ואיסורו מדרבנן גזירה שמא ישנהו אצלו זמן מרובה עד שימצא קונה ויבא לידי תקלה וישכח שהוא תרומה ולא יאכלנו בקדושת תרומה ואפ"י בזה"ז שתרומה דרבנן אסור

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

מעשר שני¹⁷ נאכל לבעליו¹⁸ לפנים מחומת ירושלים שנאמר (דברים יד פסוק כג) וְאָכַלְתָּ לְפָנַי יִקְוֶה אֱלֹהֶיךָ בְּמִקְוֶה אֲשֶׁר יִבְחַר לְשִׁכְן שְׁמוֹ שָׁם מְעַשֵּׂר דְגַנְךָ וְגו', וחייב להעלותו לירושלים ולאכלו או לחללו ולהעלות דמיו, ואסור להניחו עד שירקב¹⁹. ונוהג בפני הבית ושלא בפני הבית²⁰, אבל אינו נאכל בירושלים אלא בפני הבית שנאמר (שם) מְעַשֵּׂר דְגַנְךָ תִּירְשֶׁךָ וְיִצְהָרְךָ וּבְכֹרֶת בְּקָרְךָ וְצִאֲנֶךָ, מפי השמועה למדו מה בכור אינו נאכל אלא בפני הבית אף מעשר שני לא יאכל אלא בפני הבית²¹.

חזרו הגאונים²² שאם רצה לפדות שוה מנה בפרוטה לכתחלה²³ בזה"ז פודה, ומשליך הפרוטה לים הגדול. אבל אם משליכה לשאר נהרות עריך שחיקה תחלה, ולכן יקצצנה לשנים או לשלשה וישליך החתיכות לנהר, או ישליכנה לבור עמוק שילך לאיבוד, או ישחוק ויזרהו לרוח כדי שלא יבא לידי תקלה. ומנהגינו היום לייחד בתיבה או בשאר מקום משומר מטבע גדולה שיוכל לחלל עלי' הרבה פעמים.

ו"א שמדת חסידות²⁴ שפודין מע"ש בזמן הזה בשוויו כדרך שפודין אותו בפני הבית²⁵, וי"א²⁶ שאין בזה מדת חסידות ומותר גם לכתחלה לפדותו בזמן הזה על פרוטה. ויש שכתבו²⁷ שאין להרבות מפרוטה משום חשש תקלה.

¹⁷ רמב"ם הלכות מעשר שני ונטע רבעי פרק ב הלכה א

¹⁸ ואף על גב שרבנו פסק לקמן בפ"ג הי"ז שמע"ש ממון גבוה הוא מ"מ זכות האכילה הוא רק לבעליו ואסור לשום אדם לקחתו ממנו ואם לקח והוא בעין חייב להחזירו לבעליו כדמוכח לקמן פ"ג הכ"ד אבל אם אכלו פטור. דרך אמונה שם ב

¹⁹ מבואר בריטב"א החדשות ב"מ נ"ב ב' ד"ה גופא

²⁰ מיהו דוקא כשהיו כל יושביה עליה אבל בבית שני לא נהג מדאורייתא לפ"ד רבנו בספ"א מתרומות

²¹ ואף על גב דקי"ל קדושה שני' קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא, כמש"כ רבנו בפ"א מתרומות ובפ"ו מבית הבחירה מיהו צריך שיהא מזבח בנוי שיוכלו להקריב עליו בכורות ואם אין מזבח בנוי א"א לאכול מע"ש אבל אם בנו מזבח, אף בזה"ז אפשר לאכול מע"ש כמש"כ רבנו בפ"ו מביה"ב הט"ו ואף על פי שאין בית ולא חומות ירושלים וגם המע"ש שכבר הופרש מקודם שנבנה מותר לאכלו, ולא אמרי' שכבר נדחה וכן בזמן הבית אם נפגם המזבח שאין ראוי להקריב עליו א"א לאכול מע"ש עד שיתקנו את המזבח וע"ל פ"ו ס"ק קי"ד

²² רמב"ם שם ב

²³ דמה שאסרו בזמן הבית הוא שלא יפסיד המע"ש ובוה"ז שבלא"ה אין המע"ש נאכל מפני הטומאה אין כאן הפסד ומותר לכתחלה

²⁴ רמב"ם שם ב

²⁵ שאז הי' אסור לפדות רק בשוויו [וגם בבית שני שהי' מדרבנן לפ"ד רבנו ספ"א דתרומות] ומ"מ בדיעבד גם בזמן הבית אם פדה שוה מנה על שוה פרוטה מחולל כמו בהקדש

²⁶ דעת הגר"א שאין בזה מדת חסידות אלא דלהפוסקים דמע"ש ממון הדיוט הוא צריך מדינא לפדותו בשוויו גם בזה"ז אבל לרבנו וש"פ שפסקו דממון גבוה הוא מותר גם לכתחלה לפדותו בזה"ז על פרוטה וכן המנהג.

²⁷ בחדרי דעה.

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

ומנהיגו²⁸ לייחד מטבע גדולה וכל פעם שיש לו מע"ש מחלל כל המע"ש על פרוטה מהמטבע הגדולה וכשנתמלא המטבע הגדולה מחללה על מטבע אחרת של פרוטה חוץ מפרוטה חמורה שבה²⁹. והפרוטות האלו לא יחזור לחללם על מטבע אחרת שאין נוהגין לחלל המטבע השני אלא ישמרם עד שעת הביעור ואז יבערם מן העולם³⁰. בכך שישליך המטבע הקטנה לים כנ"ל ומעתה המטבע הגדולה יצאה לחולין חוץ מהפרוטה החמורה. ויכול לחזור ולחלל עלי' עד שתתמלא.

ד. וטעוננין וידוי ואסור לאונן

מצות עשה³¹ להתודות לפני ה' כלומר בעזרה, אחר שמוציאין כל המתנות שבזרע הארץ, במנחה ביום טוב האחרון של פסח של רביעית ושל שביעית³², ולקרוא את הפרשה האמורה בכי תבוא (דברים כו פסוק יג – טו) ואמרת לפני יקוק אלהיך בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולא למנה ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי. לא אכלתי באני ממונו ולא בערתי ממונו בטמא ולא נתתי ממונו למת שמעתי בקול יקוק אלהי עשיתי ככל אשר צויתני. השקיפה ממונו קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל ואת האדמה אשר נתת לנו כאשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש. וזהו הנקרא וידוי מעשר.

בוידוי מעשרות הוא מתודה ואומר את שבח עצמו שעשה כדיון³³, ולא עבר על מצות ה'³⁴, שרעון ה' שבשעת ביעור המעשרות בפועל, שנבער אותם גם בדיבור – בוידוי לפניו שקיימנו את מעשה הביעור³⁵. ואינו צריך להתודות בוידוי זה על עוונות³⁶.

²⁸ דרך אמונה שם י

²⁹ מבואר בדרך אמונה שם פ"ה ה"ה סקל"ד

³⁰ שם בפ"א ה"ח

³¹ רמב"ם שם פרק יא הלכה א

³² רמב"ם שם הלכה ג דשיערו חז"ל דער פסח עדיין מצוי פירות של שנה שלישית וששית ומה שקבעו במנחה של יום טוב האחרון כדי שיהא לו לאכול ביום טוב האחרון ולא יצטרך לבער

³³ כמו שכתוב שצריך לומר (דברים שם) "לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי". – תוס' יומא לו ע"א ד"ה ומעשר עני ותוס' ר"ד וריטב"א שם.

³⁴ סוטה לב ע"ב אדם אומר שבחו כו' ורש"י ד"ה שבחו.

³⁵ סהמ"צ לרמב"ם שם.

³⁶ ואעפ"כ נקרא וידוי כיון שכל מי שמודה [לפני ה'] במה שעשה, בין כשעשה טוב ובין כשעשה רע, נקרא וידוי – הון עשיר מע"ש פ"ה מ"י, וכע"ז במלבי"ם עה"ת שם, ועי"ש בפירוש שכתב שם לדברי הספרי, – הובא לעיל. ועי' כפתור ופרח פרק מ"ב שכתב "והוידוי הוא דרך תפלה כו".

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

י"א³⁷ שמצוה זו נוהגת בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית שחייב לבער ולהתודות, אולם מכיון שאיננו יכולים לאכול מעשר שני בירושלים, כיון שאין מזבח כנוזר, לפיכך אין וידוי³⁸. וי"א³⁹ שהוידוי אינו אלא לפני ה' ואין לפני ה' אלא בבית. וכן נהגו, במיוחד שבזמן הזה שהוידוי דרבנן ואנו שורפים המע"ש ואין נותנין תרומה לכהן⁴⁰.

האוכל⁴¹ מע"ש באנינות של תורה⁴² לוקה שנאמר לא אכלתי באוני ממנו, והוא שיאכלנו במקום אכילתו בירושלים, אבל אם אכלו בחוץ באנינות, או שאכלו בפנים באנינות של דבריהם מכין אותו מכת מרדות.

ובזמן הזה⁴³ אף להסוברים שמע"ש בזמן הזה מן התורה, מ"מ אין לוקין על אוכל באנינות, כיון שאין נאכל בזמנינו בירושלים.

ה. זחייבין בביעור

³⁷ רמב"ם שם הלכה ד

³⁸ שאם אין מזבח אין מתודה על שרפת מע"ש ולא עוד אלא אפי' הי' לו מע"ש שקיים מצותן מ"מ זה המעט שנשרף מעכבו מלהתודות ודע דלדעת רבנו בספ"א מתרומות דבבית שני תרו"מ אינו אלא מדרבנן גם הוידוי אינו אלא מדרבנן ובוה"ז לדעת הפוסקים דא"י לא קידשה לעת"ל ותרו"מ דרבנן גם הביעור והוידוי אינו אלא מדרבנן. חזו"א דמאי סי' ב' סק ד - ה

³⁹ הראב"ד שם

⁴⁰ וכ"ש שאין אנו בטוחים שלא עברנו בכל השנים על פרט א' מהדברים המעכבים את הוידוי והרוב בעו"ה אינם מהמדקקים ואין ראויין להתודות ולכן ביטלו את הוידוי ואין להתודות היום וידוי מעשרות ואמרו בירושלמי מע"ש פ"ה ה"ה כעס הוא לפני המקום מי שאומר עשיתי ולא עשה וכ"ז לענין וידוי אבל לבער לכו"ע חייבין בוה"ז.

⁴¹ רמב"ם שם פרק ג הלכה ה

⁴² איזהו אונן זה המתאבל על אחד מן הקרובים שהוא חייב להתאבל עליהן, והם אביו ואמו בנו ובתו ואחיו ואחותו מאביו ומדרבנן חייב להתאבל גם על אשתו הנשואה והאשה על בעלה ועל אחיו ואחותו מאמו וי"א דאבלות אשתו דאורייתא ובכל אלו אסור במע"ש וביום המיתה הוא אונן מן התורה ובלילה אונן מדבריהן. שם הלכה ו

⁴³ מנ"ח מצוה תר"ח

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

מצות בעור מעשרות כלולה במצות הוידי, ואינה נמנית בפני עצמה⁴⁴. ולא
מנאווה מוני המצוות את הביעור כמצות עשה בפני עצמה, וכלולה במצות
וידי⁴⁵.

המעשרות שחייבים לבערם הם תרומה ותרומת מעשר⁴⁶, מעשר ראשון,
מעשר שני, מעשר עני, ולקט שכחה ופאה, נטע רבעי, חלה, ובכורים. ונלמדו
מהפסוק הנאמר בוידוי⁴⁷ "בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר
וליתום ולא למנה"⁴⁸.

לדעת התוס'⁴⁹ יש תנאים שחולקים⁵⁰ וסוברים שתרומה לא חייבת בביעור⁵¹. ורבינו שמשון
משאנץ⁵² והרא"ש⁵³ סוברים שלדעת כל התנאים תרומה חייבת בביעור מן התורה, אבל אין
ביעורה שזה לביעור מעשר שני ובכורים, שהחוב בביעור של מעשר שני ובכורים הוא לבערם
מן העולם, והחוב בביעור תרומה הוא בנתינתה לכהן⁵⁴.

⁴⁴ מנחת חינוך (מצוה תרו) שכתב שהביעור הוא מצוה בפני עצמה, ואינה תלויה בוידוי, וכתב שם המנחת
חינוך שהוכיח כדבריו מכך שיש שפטורים מן הוידי וחייבים בביעור – עיין בדברי רבינו תם בתוס' בקדושין
(כו ע"ב ד"ה מעשה) ובבבא מציעא (יא ע"א ד"ה עישור, וברמב"ם מעשר שני פ"א הי"א) שהמעשה המובא
שם ברבן גמליאל וזקנים שהיו באים בספינה, ואמר רבן גמליאל, "עישור שאני עתיד למוד וכו'", היה בשעת
ביעור המעשרות, ורבן גמליאל וסיעתו היו בשעת חורבן בית שני כידוע, אחרי שיוחנן כהן גדול ביטל בתחילת
בית שני את הוידי כמבואר במסכת מעשר שני (פ"ה משנה ט"ו), "יוחנן כהן גדול העביר וידי המעשר, ומוכח
שאף כשלא חייבים במצוות וידי, מהחייבים במצות הביעור. וכן מוכח בסנהדרין י"א ע"ב ברבן גמליאל
ששלח איגרות שזמן הביעור הגיע, ועיין בהערות על המנ"ח שיש שדחו את ראיותיו.

⁴⁵ ובמרכבת המשנה (מעשר שני פ"ה ה"ד) כתב שהביעור אינו מצוה אלא חלק ממצות הוידי.
⁴⁶ ראה לקמן.

⁴⁷ דברים כו יג.

⁴⁸ ואמרו ספרי שם, ובמסכת מעשר שני פ"ה מ"י "בערתי הקדש", זה מעשר שני ונטע רבעי. "מן הבית", זו
חלה, "נתתיו ללוי", זה מעשר לוי, היינו מעשר ראשון. "וגם נתתיו", זו תרומה ותרומת מעשר. "לגר ליתום
ולא למנה", זה מעשר עני ולקט שכחה ופאה. ובכורים נלמדו בירושלמי [בכורים פ"ב ה"ב] ממה שנאמר
"הקדש", – הקדש העליון במשמע שהם בכורים שהוכרו שם לעיל באותה פרשה – פני משה לירושלמי שם.
ולגבי לקט שכחה ופאה ראה ברמב"ם כפי"א הי"ב ובדרך אמונה סקע"ג וסקע"ד שאינו צריך לקיים בהם ביעור
אא"כ הגיעו לידי בהיתר, ואז מעכבים את הוידי.

⁴⁹ בשם יש מפרשים, בקדושין כו. (כו:) ד"ה מעשה.

⁵⁰ על התנא במעשר שני פ"ה מ"י ובספרי שם הסובר שתרומה חייבת בביעור.

⁵¹ והוא התנא שאמר במסכת בכורים פ"ב מ"ב "יש במעשר ובכורים מה שאין בתרומה, שהמעשר והבכורה
חייבים בביעור". ועי"ש בתוס' שכך סבר גם רבן גמליאל שקיים בספינה מצות ביעור רק בשאר המעשרות
ולא בתרומה, ועי' שמ"ק ב"מ יא: שלפי זה היא מחלוקת התנאים. ועי"ש שיש הסוברים שתרומה חייבת
בביעור רק מדרבנן – שמ"ק ב"מ שם, ועי' תוס' קדושין שם שכתב "ולכל הפחות מדרבנן".

⁵² מע"ש פ"ה מ"ו.

⁵³ פ"ב מ"ב.

⁵⁴ וזה מה שאמרו [בכורים פ"ב מ"ב] "יש במעשר ובכורים שאין בתרומה וכ"כ תוס' שם בקדושין ותוס'
ביבמות עג. ותשלומי תרומה דינו כתרומה ויש לבערו – דרך אמונה שם סק"ע. ועי"ש ציון ההלכה אות פט אס
גם כהן ולוי שיש להם טבל חייבים לקרוא שם כשהגיע זמן הביעור.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

מצות הביעור נוהגת בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית, דהיינו בין בזמן שבית המקדש קיים ובין בזמן שאינו קיים⁵⁵. ובזמן הזה החיוב מדרבנן⁵⁶.

אופני הביעור אינם שווים בכל המעשרות – בתרומה ותרומת מעשר שנשארו בידו כשהגיע זמן הביעור, חייב להוציאם מרשותו וליתנם לכהן, – מעשר ראשון נתנו ללוי, – ומעשר עני נתנו לעניים⁵⁷.

פירות מעשר שני של ודאי או נטע רבעי שנשארו בידו, או מעות שפדה בהם מעשר שני שנשארו בידו, הרי זה חייב לבערם מן העולם⁵⁸, ומשליכם לים או שורפם⁵⁹.

תרומה שבאה ליד כהן לפני זמן הביעור, מותר לכהן לאכלה אפילו לאחר זמן הביעור, שאין התרומה נאסרת עליו עם הביעור⁶⁰. ולדעת רש"י⁶¹ אף מעשר שני שהביא אהו לירושלים לפני זמן הביעור, אין צריך לבערו, ויכול לאכלו אפילו אחר זמן הביעור כל זמן שירצה⁶². ויש חולקים⁶³.

צריך שיבער את הפירות עצמם דוקא⁶⁴, ואינו יכול לחללם⁶⁵. ומי שבידו מעות מעשר שני יאבדו ע"י שישחקנו ויפזרנו לרוח או ישליכו לים⁶⁶. ויכול לאבדו גם ע"י שישרה אותו בחומרים שמכלים את המטבע⁶⁷.

⁵⁵ רמב"ם מע"ש פ"א ה"ד. ועי' מע"ש פ"ה מ"ז ובפהמ"ש להרמב"ם ור"ש שם. ועי' משנה ראשונה מע"ש שם שלדעתו הראב"ד בהשגות חולק וסובר שאין הביעור מן התורה אלא בזמן הבית, אבל בכ"מ שם וברדב"ז על הרמב"ם שם וכן במנ"ח מצוה תרו מבואר שהראב"ד חולק רק על הודיו ולא על הביעור.

⁵⁶ דרך אמונה, בדעת הרמב"ם מעשר שני פ"א ה"ד ושם סקמ"ז וסקי"ז.

⁵⁷ מע"ש פ"ה מ"ז, רמב"ם מע"ש פ"א ה"ח.

⁵⁸ שם.

⁵⁹ רמב"ם שם, ומלשון הרמב"ם בפ"א שם ה"ח משמע שעיקר המצוה היא לקיים מצות אכילת מעשר שני קודם הביעור ורק אם אין באפשרותו צריך לבער אותו. ובזמן הזה שאסור לאכול מעשר שני המצוה לאבדו בזמן הביעור ומלשון הר"ש והרע"ב ושאר מפרשי המשנה בפ"ה מ"ז משמע שדי בגניזת הפירות ולא צריך לבערם, אך לדינא כתב החזו"א [דמאי ב סק"ז] שצריך לבער את המטבע מהעולם ולא די בגניזתה.

⁶⁰ תוס' יבמות עג. ד"ה וחיביבים ורשב"א וריטב"א שם, ר"ש מע"ש פ"ה מ"ז. ועי' תוס' קדושין כו. ד"ה מעשה.

⁶¹ סנהדרין יא ע"ב ד"ה דזמן.

⁶² וצריך לבערו מן העולם רק כשלא הביאוהו לירושלים לפני זמן הביעור, שכיון שאי אפשר לאכלו הוין לירושלים, חייב לבערו. ועי' רש"י סוטה לב. ד"ה וידוי. ועי' מאירי יבמות עג. שכ"כ אף בבכורים, וצ"ב.

⁶³ מלאכת שלמה מע"ש שם פ"ה מ"ז שכתב בשם הר"ש סירליאו שמעשר שני צריך לבער אפילו שהוא בירושלים ועי' מנ"ח מצוה תרו.

⁶⁴ פהמ"ש להרמב"ם שם.

⁶⁵ פ"י הגר"א לירושלמי שם. והרמב"ם השמיט. ויש חולקים שיכול לחללם – כך נראה מדברי כפתור ופרח [פמ"ב] שגם לבית הלל יכול לחלל אם ירצה, אלא שאינו זקוק לכך.

⁶⁶ שו"ע יו"ד רצד סעיף ו' שס"י שלא סעיף קלג לענין פדיון מעשר שני ורבעי בזמן הזה. ואף שמשמע שדי בזריקתו לים, כתוב באמרי יושר [דברים] ופסקים מהחזו"א סעיף כ] שיקמט או ישבור את המטבע קודם שמשלכו לים.

⁶⁷ וברדיעבד שאינו יכול לעשות שום כילוי די בשבירת המטבע – עיין בזה במשפטי אר"ן פרק כ ס"ק לב בשם מהגר"ש אלישיב. ועיין בדרך אמונה פ"א ממע"ש [בביאור ההלכה להלכה ז ד"ה ועי"ט] אם מותר לזרוק פירות מע"ש לבית הכסא, או שיש בזה בזיון קדושה ואסור.

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

נאמר במשנה⁶⁸ שזמן הביעור הוא בערב יום טוב [האחרון] של פסח⁶⁹, בשנה הרביעית לשמיטה ובשנה השביעית⁷⁰. בשנה הרביעית הוא הביעור מפני מעשר עני שבשנה שלישית, ובשביעית מפני מעשר עני שבשנת⁷¹.

י"א בערב יו"ט האחרון של פסח, היה משייר כדי מזון שלש סעודות עד המנחה⁷². וי"א שלדעה זו באמת אינו משייר כלל לאכילת יו"ט, אלא כיון שמצד הדין היה מותר לו לשייר עד זמן המנחה, שעד שלא יצא המועד יכול לקיים מצות ביעור, שהרי כתוב "מקצה שלש שנים וגו' במועד", ועדיין הוא מועד, אלא שחששו שמא ישייר ולא יאכלנו, ולבער ביו"ט אי אפשר, לכן תיקנו שיבער הכל בערב יו"ט, אבל כיון שראוי היה לאכול, לכך לא התקינו הוידוי עד המנחה⁷³.

⁶⁸ מע"ש פ"ה מ"ו.

⁶⁹ במשניות שלפנינו נאמר "היום טוב הראשון", ובערוך ע' בער וברש"י סנהדרין יא: ד"ה דומן, ובפי' עה"ת דברים כו יג, ובתוס' ר"ה ד. ד"ה ומעשרות, וב"מ יא: והרא"ש בפירושו למשנה פ"ה מ"ו. ויש שגרסו במשנה "בערב יום טוב האחרון [של פסח] וכך הגי' בספרי דברים יד כח וכו יב בדפוסים שלפנינו, וברמב"ם מע"ש פי"א ה"ז, והכס"מ שם הוכיח כן מהירושלמי [והגר"א שלא ס"ק רכא והמנחת חינוך [תרז] דחו ראיתו]. ועי' תו"ט מע"ש פ"ה מ"ו, והכריע הגר"א בשנות אליהו כדעה זו וכן משמע במנ"ח, וכן העתיקו השו"ע והלבן, ובשו"ע הרב [או"ח תל סעיף ג] ובספר מצוות הארץ [פי"ה ב"א] כתבו להושי' לשתי הדעות, ועיין אמרי יושר בדיני ביעור ענף יט.

⁷⁰ ועי' רש"י יבמות עג. וסנהדרין יא: והי' הרש"ש סנהדרין שם, ונלמד בירושלמי (מעשר שני פ"ה ה"ג) ממה שנאמר: "מקצה שלש שנים" וגו', יכול פעם אחת בשבוע אתה חייב לבער, תלמוד לומר: "מקצה שלש שנים". יכול כיון שהגיע ראש שנה שלישית אתה חייב לבער, תלמוד לומר: "מקצה", אין "מקצה" אלא בסוף, בסוף שנה אתה מבער ואי אתה מבער בראש השנה. אם בסוף שנה יכול בראשה של רביעית ושל שביעית, תלמוד לומר: "כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך" (דברים כו יב), כשתכלה לעשר את כל הפירות. אם כשתכלה לעשר את כל הפירות, יכול אף בחנוכה של שנה רביעית, נאמר כאן: "מקצה", ונאמר להלן: "מקץ שבע שנים במועד" (שם לא י), מה "מקץ" שנאמר להלן במועד, אף כאן במועד. אם מקץ שנאמר להלן בחג הסוכות, אף כאן בחג הסוכות, תלמוד לומר: "כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך", אימתי הוא מכלה לעשר את כל הפירות, בפסח של רביעית. (וכ"ז נאמר בשינויים קלים ג בספרי ראה ותבוא שם). ופירש הרמב"ם בפירוש המשניות שלא יהול פסח של שנה רביעית ושביעית אלא אחר שנמנר כל מה שצמח בשנה השלישית והשנית ממה שהוא חייב לעשר.

⁷¹ יכול אף שנה שביעית תהא חייבת בביעור, תלמוד לומר: "בשנה השלישית", שנה שחייבת במעשר, יצאה שנה שביעית שאינה חייבת במעשר – ספרי שם, ומ"מ גדולי שביעית החייבים במעשרות [כגון לפי חלק מהדעות בפירות עכו"ם שנגמרה מלאכתם ביד ישראל] מתבערים בשנה השלישית ועיין מילואים לספר משפמי ארץ.

⁷² ירושלמי מע"ש שם ה"ה לפי השנות אליהו שם לדעת הרמב"ם, ועי' פי' הגר"א לירושלמי שם; פ"מ לירושלמי שם. וכ"מ בכסף משנה שם ה"ז.

⁷³ תו"ט שם, וכן משמע בלשון הרמב"ם [הלכה ט] ששורף מערב יו"ט. ועי"ש בתוס' אנשי שם.

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

ירק שיצא מראש השנה של שנה רביעית עד הפסח, אינו צריך ביעור⁷⁴. פירות מעשר שני של דמאי אינם חייבים בביעור⁷⁵. פירות שהם טבל ודאי ויש בהם ספק אם הם של שנה שלישית או רביעית⁷⁶, יש לו להפריש מהם תרומות ומעשרות בזמן הביעור, ויתנה על המעשר שיהיה מעשר שני או מעשר עני כפי חיוב הפירות⁷⁷ ויקיים במתנות את דין הביעור⁷⁸.

כתבו התוס'⁷⁹ שאף על פי שקבעה תורה זמן אחר שבו חייב אדם להוציא מעשרותיו מרשותו, והוא קודם שיעברו שלש רגלים, כדי שלא יעבור על "בל תאחר", מכל מקום הוסיפה התורה זמן נוסף של ביעור לפירות שאין בהם חיוב להוציאם מרשותו משום "בל תאחר", כגון לפני שהוא הפריש את המעשרות, שאין חיוב "בל תאחר" אלא לאחר הפרשה, אבל חובת הביעור היא גם לפני הפרשה, אם שהגיעו הפירות לעונת המעשרות⁸⁰. וכ"כ אם נתמרח הכרי בין הרגל לזמן הביעור, ועדיין לא הגיע הזמן של שלש רגלים לבל תאחר, שכל זמן שלא נתמרח אין בו משום בל תאחר, נמצא מתחייב בביעור לפני שהגיע הזמן של בל תאחר⁸¹. עוד כתבו התוס' שיש מפרשים שהתורה באה להוסיף איסור נוסף על הלאו של "בל תאחר", כדי שעובר על חיוב זה יעבור גם על חובת הביעור וגם על בל תאחר⁸². ולדעת המאירי⁸³ כשהודיע הבעלים ללוי שהמעשר בידו, אינו עובר בבל תאחר, אבל כשהגיע זמן הביעור חייב לבער. ועוד כתב שם שיש סוברים שעוברים על בל תאחר רק לאחר שכבר הגיע זמן הביעור ועברו אחר כך שלש רגלים. ועיין במנחת חינוך מצוה תרו שנסתפק אם יכול לבער גם אחר שעבר זמן הביעור, או שכיון שעבר הזמן ביטל המצוה ושוב אינו חייב לבער אחר כך.

⁷⁴ ירושלמי מע"ש פ"ה ה"ג שדורש "בשנה ההיא" את זקוק לבער ואין את זקוק לבער מראש השנה עד פסח, ועי"ש בבאור הגר"א שכל שלא הגיעו לעונת המעשרות בשנה שלישית א"צ ביעור, וצ"ב שבשנו"א למשניות שם מ"ח כתב שבזמן הביעור תלויה עונת המעשרות, וכ"כ הרמב"ם מע"ש שם ה"י. ובישועות מלכו ועוד אחרונים תמחו על הרמב"ם שלא הביא את הדין הזה של הירושלמי שהגדל מראש השנה עד פסח בשנה הרביעית אינו צריך ביעור, ובתורת הרארץ פ"ג סוף אות מה כתב שהרמב"ם כלל הלכה זו בדבריו שם בפ"א ה"ג, עי"ש, וראה מנחת יצחק ח"ח סי' קה.

⁷⁵ דמאי פ"א מ"ב, ועי"ש בפהמ"ש להרמב"ם והר"ש; רמב"ם מע"ש פ"א ה"ח.

⁷⁶ כגון פירות הדר שהנמו קודם לו בשבט של השנה הרביעית ונלקטו לאחר מ"ו בשבט שיש בהם ספק אם הם כאתרוג שקובע זמן הלקיטה, או שהם כשאר פירות האילן שקובעת החנטה, או כגון שאר פירות האילן שהסתפק מתי הנמו, או תבואה וקטנית שהסתפק מתי הביאו שליש.

⁷⁷ ועיין חזו"א שביעית ז' סקמ"ז שבטבל ודאי בפירות הדר שהסתפק למתי חייבם יתן מעשר עני.

⁷⁸ עיין משפטי ארץ פרק כ סעיף ו. ועי"ש בסעיף י שפירות הקנויים בשוק ויש לו ספק אם הופרשו חייבים בביעור. ומוצרים שהם תחת השגחה ופיקוח אף אם נהוג בדרך כלל לעשרם בביתו, אפשר להקל בהם כדין דמאי ואינו צריך לבערם, – דרך אמונה מעשר פ"א סק"מ. וראה מנחת שלמה סי' סב אות ג ושמירת שבת כהלכתה פ"א הערה צו. בשם הגר"ש אויערבאך.

⁷⁹ ראש השנה ד. ד"ה והמעשרות.

⁸⁰ אמנם יש סוברים להיפך – שבל תאחר אינו אלא לפני הפרשה וחובת הביעור היא גם לאחר הפרשה – מאירי ר"ה שם, שלטי הנבורים ר"ה בשם ריא"ז.

⁸¹ תוס' ר"ה שם.

⁸² תוס' ר"ה שם, ועי"ש בהגהות הר"ב רנשבורג שר"ל בלאו ועשה.

⁸³ שם בשם יש מפרשים.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

ו. אסור לבער מהן בטומאה

מעשר שני שנטמא שאסור לאכול, ואפילו להסיק בו את התנור או הדליק בו את הנר⁸⁴ אחר שנטמא אסור, עד שיפדה, שנאמר (שם) וְלֹא בְעֵרְתִי מִמֶּנּוּ בְטָמֵא⁸⁵. בין בירושלים בין חוץ לירושלים ובוזה המור יותר מתרומה, שתרומה טמאה מדליקין בה את הנר, וכן מסיקין בו התנור⁸⁶.

בעודו טהור⁸⁷ ו"א⁸⁸ שמדליקין בו את הנר ויש אוסרים⁸⁹.

דף עג:

ז. תרומה מותרת לאונן

האונן⁹⁰ מותר לאכול את התרומה ולפיכך גם אחר שתם זמן אנינותו, אין צריך טבילה לתרומה⁹¹.

ח. לא בערתי ממנו בטמא בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא

⁸⁴ וצ"ע אם אסור בשאר הנאות, ע"י מנ"ח מצוה תר"ט ובקרבן אורה בסוגייתינו כתב דכל הנאה של כילוי אסורה

⁸⁵ רמב"ם שם פרק ג הלכה ב

⁸⁶ כנזכר פ"ב מתרומות ה"י

⁸⁷ שייך בזמן הזה אם לא בא עליו אחד משבעה משקים וממילא לא הוכשר לקבל טומאה.

⁸⁸ ר"ש ורא"ש ורע"ב בשביעית פ"ח מ"ב ומכל מקום אסור לטמא להשתמש בנר של מע"ש אף שהודלק בהיתר.

⁸⁹ רש"י יבמות עבסוגיין ד"ה והיכן וכן שם ע"א ד"ה ואילו וכ"נ מדברי הרמב"ם לק' ה"י י"א

⁹⁰ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק יב הלכה טו

⁹¹ להבדיל מקדשים שאסור בעודו אונן ועשו מעלה שבתום אנינותו יצטרך טבילה לקדשים. שם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

האוכל⁹² כזית, או שותה רביעית מעשר שני⁹³, או הלכות⁹⁴ בכסף מעשר שני, בטומאה, לוקה⁹⁵, בין שהמעשר טמא⁹⁶ והאוכל טהור בין שהמעשר טהור והאוכל טמא. והוא שיאכלנו בירושלים קודם שיפדה שאינו לוקה על אכילתו בטומאה אלא במקום אכילתו, אבל אם אכלו בטומאה חוץ לירושלים אפילו אם נכנס לירושלים ויצא, אינו לוקה אלא מכין אותו מכת מרדות⁹⁷.

הסך⁹⁸ מעשר שני על בשרו י"א שאינו לוקה וי"א שלוקה מעשר שני שנטמא אסור בהנאה⁹⁹, ואין לוקים על הנאתו.

ט. אבל אתה מבעיר שמן של תרומה שנטמא

התרומה¹⁰⁰ לכהן בין טהורה בין טמאה¹⁰¹ אפילו נטמא הדגן או התירוש כולו קודם שיפריש ה"ז חייב להפריש ממנו תרומה בטומאה וליתנה לכהן שנאמר ואני נתתי לך את משמרת תרומותי אחת טהורה ואחת טמאה, הטהורה נאכלת לכהנים והטמאה יהנו בשריפתה, אם היה שמן מדליקין

⁹² רמב"ם מעשר שני ונטע רבעי פ"ג ה"א, ודינו ככל מאכלות אסורות לענין שיעור, וצירוף בכדי אכילת פרס, ושלא כדרך אכילתו ושאר ענינים, הכל כמו בכל מאכלות אסורות. ולכאורה לשיטת הרמב"ם וסיעתו דהלאו הוא מכאן מולא בערתי וגו', ולא כתיב ביה לשון אכילה, אפשר שחייב על שלא כדרך אכילתו כמו כלאי הכרם ובשר בחלב, ובש"ס דפסחים כ"ה ע"א אינו מוציא מן הכלל דחייב על שלא כדרך אכילתו רק כלאי הכרם ובשר בחלב, (מנחת חינוך מצוה תרט אות ב) ועיין דרך אמונה שם ס"ק ג שפסק שאינו לוקה אלא דרך אכילתו

⁹³ ונטע רבעי דינו כדין מעשר שני כמבואר בר"מ כאן פ"ט ה"ב, א"כ הוא הדין לענין לאו זה (מנחת חינוך תרח אות א)

⁹⁴ מנחת חינוך שם אות ז

⁹⁵ ונחלקו הרמב"ם ל"ת קנ והרמב"ן בהשגות שורש ח משום מה לוקה. ואכמ"ל

⁹⁶ ואפילו המעשר אינו אלא שני לטומאה כדאיתא בירושלמי סוטה פ"ה ה"ב אבל בידים שניות מותר שאין שני עושה שלישי בחולין כדאיתא במשנה רפ"ב דביכורים ועיין דרך אמונה שם בציון ההלכה ס"ק טז אם אכילת מעשר שני צריכה נטילת ידים

⁹⁷ רמב"ם שם וחזו"א דמאי סי' ג ס"ק ב

⁹⁸ עיין במאירי יבמות דף עד ע"א וז"ל "ומעשר שני שניטמא כבר ביארנו שאפילו להדליק בו את הנר אסור עד שיפדה ואם כן אף בסיכה אסור שהרי יכול לפדותו" וא"כ דינם שוה ולדעת הערוך השולחן העתיד שלוקה על הדלקה ה"ג לוקה על סיכה ולמנחת חינוך הנ"ל לא ילקה

⁹⁹ מנחת חינוך תרט אות ד

¹⁰⁰ רמב"ם הלכות תרומות פרק ב הלכה יד

¹⁰¹ ואסור לזר ליהנות מתרומה בין טהורה בין טמאה בהנאה של כילוי דהיינו שמכלה אותה עי"ז כגון שמאכילה לבהמה או שורפה וכו"ג אבל הנאה שאינה של כילוי מותרת ויש מחלוקת הראשונים אם הנאה של כילוי לזר איסורו מה"ת או מדרבנן

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת יבמות

אותו, וזהו הנקרא שמן שריפה בכל מקום¹⁰², ואם היה דגן וכיוצא בו מסיקין בו את התנור. אבל קודם שנטמאה אסור לשורפה ולכן¹⁰³ טוב להכשיר אותם קודם מירוח¹⁰⁴, כדי שתקבל טומאה ויהא מותר לשרפה. ולזר אסור להדליק שמן טמא ליהנות, ואסור בין לכהן בין לישראל להאכילה לבהמת כהן שמצות תרומה טמאה דוקא בשרפה¹⁰⁵.

י. תרומה ... שכן מיתה וחומש ואין לה פדיון ואסורה לזרים

כהן¹⁰⁶ טמא אסור לאכול תרומה בין טמאה בין טהורה, שנאמר איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל, אי זהו קדש שאוכלין אותו כל זרע אהרן זכרים ונקבות הוי אומר זו תרומה, אלא שכל טמא האוכל תרומה טהורה חייב מיתה בידי שמים, ולפיכך לוקה שנאמר ושמרו את

¹⁰² רמב"ם שם פרק יא הלכה א

¹⁰³ רמ"א יו"ד שלא יט

¹⁰⁴ דאח"כ אסור שגורם לה טומאה וכמ"ש בפ"ג דסוכה (ל"ה ב') מפני שמכשירה אבל קודם לכן מותר לגרום טומאה כיון שאין הפסד לכהן וכמ"ש בנדה ו' ב' תנן התם כו' חולין הטבולין כו' וה"ה כאן במירוח וכן תני בהדיא בתוספתא דחלה והביאו תוס' שם בד"ה גולד כו' ביאור הגר"א שם.

¹⁰⁵ ובזמנינו שכולנו בחזקת טמאים אם התרומה הוכשרה בא' מז' משקין [שהם יין, דבש דבורים, שמן, חלב, מל, דם, מים] דהיינו שבאו הפירות אחר שנתלשו במגע עם א' ממשקין אלו צריך לשרפן ואין לקוברם. ואם אין לו עצים לשורפה קוברם שלא יבא לידי תקלה אבל אסור להאכילה לבהמה ואם מצפה שיהיו לו עצים למחר צריך להמתין ומ"מ המנהג בזמנינו להקל בקבורה משום שמורה עלינו שרפתן וחיישי' שיבא לידי תקלה אבל אסור לקלקל בידיים ואסור לסחוט תמרים ותפוחים וכה"ג אלא קוברם כמות שהוא וכן אין ליתן לתוך השמן דברים הפוסלין מאכילת אדם וכ"ש שאסור לקלקל כדי להשתמש בהן שמא יבא להשתמש בהן לפני שיתקלקלו ואפי' אם קלקלן י"ל דלא הותר לזר להשתמש עי"ז בדלקמן פי"א ה"א סק"ט ולכן אסור לעשות בורית מהשמן ואם עשה אסור להשתמש בזה [וגם בלא"ה לא פקע שם תרומה מינה כ"ו שראוי לסיכה] וכ"ז בתרומה שהוכשרה כנ"ל אבל פירות שלא הוכשרו הרי הן תרומה טהורה ואסור לשורפן וכיון שכל הכהנים שבזמנינו הם טמאי מת [שא"א לשום כהן ליהרר מליגע בכלי מתכות (וי"א כל כלין) שהי' באהל המת שא"א ליטור אלא ע"י אפר פרה שאין לנו בזה"ל לכן א"א לאכל את התרומה ותרומ"ע וצריך לקוברם ולא יקברם בכלי שמא ימצאם אדם אחר ויאכלם] או יעמפם בנייר ויכניסם לאשפה ואסור לנהוג בהן מנהג בזיון ולא יטמאם אחר שהוכשרו וי"א דאפי' בעודו טבל אסור לטמאות אחר מירוח גם בזמנינו שגורם טומאה להתרומה ומדינא כיון שאין הכהנים יכולין לאכלה מותר ליתנה לבהמת כהן אם לא הוכשרו אבל כיון שאין לנו כהן מיוחד ויש קצת פוסקים שתרומה בזה"ל דאורייתא וא"כ יש בזה איסור דאורייתא ואף שיש להקל בזה מ"מ אין להדר אחר נתינה אם אין הכהן רוצה בה אלא שנותן לבהמתו כדי לזכות את הישראל במצות נתינה כיון שיש בזה עבירה לדעה מן הדעות ולקמן בפ"ו ה"ב יתבאר בעו"ה אם יש כלל מצות נתינה לכהן בזה"ל ואין להניח את התרומה בכלי או במקום שמניח שאר האוכלין שמא ישכח ויאכלנה ויהרר לקבור התרומה במהרה שלא יבא לידי תקלה. דרך אמונה שם ב קלט

¹⁰⁶ רמב"ם שם פרק ז הלכה א

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

משמרתיו ולא ישאו עליו חטא, וטמא שאכל תרומה טמאה אף ע"פ שהוא בלאו אינו לוקה שהרי אינה קדש.

הזר¹⁰⁷ אסור לאכול תרומות שנאמר וכל זר לא יאכל קדש אפילו היה תושב כהן או שכירו שנאמר תושב כהן ושכיר לא יאכל קדש, תושב זה שכיר עולם, שכיר זה שכיר שנים, ועבד עברי הרי הוא כתושב ושכיר, וכהנת אשת הזר הרי היא כזר שנאמר וכל זר בין הוא בין אשתו.

זר¹⁰⁸ שאכל תרומה בזדון, בין שהיה טמא בין שהיה טהור בין שאכל תרומה טהורה בין שאכל טמאה חייב מיתה בידי שמים שנאמר ומתו בו כי יחללוהו, ולוקה על אכילתה, ואינו משלם דמי מה שאכל שאינו לוקה ומשלם, ואם אכל בשגגה מוסיף חומש שנאמר ואיש כי יאכל קדש בשגגה ויסף חמישיתו וגו'.

¹⁰⁷ רמב"ם שם פרקו הלכה ה

¹⁰⁸ רמב"ם שם פרקו הלכה ו